

KERI ČIN

NEDOSTIŽNA

Druga knjiga serijala

■ Laguna ■

Copyright © 2019 Dragica Bradonjić
Copyright © ovog izdanja 2019, LAGUNA

*Ovu knjigu posvećujem svojoj
snažnijoj polovini, svom suprugu,
bez koga ne bih bila ovo što jesam – srećna žena.
Hvala ti što si junak svih junaka.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

mart, 2012.
Čikago, SAD

Guše me nečije ruke... Puno ruku... Potežu me i razvlače, a ja teško dišem jer ih ne želim. Iako su tople i željne, nemaju dovoljno čvrstine i snage. Neću dopustiti da me zgrabe...

Otimam se i vrtim glavom, ali gde god pogledam, vidim lica poznatih muškaraca. Oni me vole... Itan, Derek, Antonio... Vole me i žele me... Ali, ja ne želim njih. Nijedan mi nije dao ono što hoću. Zapravo, dali su mi sve što su mogli, ali to nije dovoljno. Pustili su me da im zapalim srce, a nijedan nije zapalio moje.

Put me vodi do uskog tunela u kome nema njihovih lica i pogledam u tom pravcu. Tunel je dug i mračan, ali na kraju vidim jako svetlo – vatru, koja bi trebalo da bude u mom srcu... Plamen se oblikuje u muški lik... Ne mogu dobro da ga vidim, ali sigurna sam da ga ne poznajem... Ko je on?

Međutim, ne stižem da razmislim o odgovoru jer poznate ruke stežu me sve jače i čujem poznati glas...

„Debi, probudi se! To je samo ružan san.“

Antonio! To je njegov glas.

Otvorim oči i vidim da sam u njegovom zagrljaju. Utešno me ljulja. Moja prva ljubav. Ne, ne ljubav... Moja prva simpatija.

Nakon svih ljubavnih neuspeha i dva propala braka usudila sam se da poverujem da je on pravi muškarac za mene. Voli me, znam da me voli. Pa zašto onda, dođavola, ja ne mogu da volim njega?!

Mlako ga grlim dok mi se san još uvek prepliće sa javom. Za tren, njegov lik se promeni u Itanov, pa pređe u Derekov. Trepćem da odagnam likove muškaraca s kojima sam bila u braku i ponovo vidim njega – Nepoznatog.

Telo mi preplavi požuda i osećam vrelinu. Stvarna je kao i obris u vatri. Pružim ruku da ga dotaknem i mada nema ničega, osećam toplotu. I znam da me negde čeka. Samo treba da otkrijem gde je... I da vatru učinim dostižnom.

Uvod

*subota, 30. mart 2012.
kazino Imperija,
Beograd*

Volim poslednju subotu u mesecu jer to je dan kad igram poker sa svojim prijateljima. Sastav je uvek isti, a u slučajevima kad je neko od nas van zemlje ili je odsutan, partija izostane, ali ne i druženje.

Subote kao ova su naš ritual otkad sam otvorio kazino. Istina, ranije smo bili mnogo razuzdaniji, a svaku partiju pratilo je obilje alkohola i kurvi. Noći smo nastavljali na splavovima, a završavali ih teškim pijanstvima i seksom sa ženama za jednu noć.

Međutim, s godinama smo svi do jednog počeli više da cenimo prijateljstvo i odanost koje nas povezuju te su se naša druženja pretvorila u intimnije pijanke tokom kojih se opušteno zezamo, razmenjujemo informacije, rešavamo tekuće probleme ili odlučujemo o daljim poslovnim koracima.

Svaki od nas ima udeo u različitim granama biznisa, zajedno smo vlasnici nekoliko fondova, a moć koju nam

daju investicije i lova koja se obrće u najvišoj poslovnoj ligi neuporedivo je veća od svakog zadovoljstva. I ne rasipamo je bespotrebno jer tako smo naučeni.

Kosta, Miki, Pana i moja malenkost bili smo puleni jednog od najmoćnijih ljudi balkanskog podzemlja, čoveka kome svako od nas duguje život kakav danas imamo. Taj čovek bio je Vladimir Senković, zvani Senka.

Pod njegovim vođstvom bili smo moćna voždovačka ekipa, strah i trepet podzemlja, a istovremeno smo gradili sliku vrednu poštovanja u legalnom poslovnom svetu.

Da nas je Senka dobro naučio kako da preživimo i opstanemo na vrhu pokazuju dve i po godine koliko je prošlo od njegove smrti. Svi smo još uvek živi, zdravi i moćniji nego ikada.

Ovo zvuči nestvarno kao bajka, ali ipak nije. Ružičasta stvarnost Voždovčana izgrađena je na asfaltu, u obračunima, u borbi za opstanak, teritoriju i posao. Naša bajka ima krvavu pozadinu prepunu nasilja i smrti; ona je obeležena prošlošću od koje nijedan od nas nikada ne može pobeći i njeno trajanje ograničeno je životom od danas do sutra.

Ljudi kao što smo mi imaju samo onaj trenutak u kome se ujutru probude i shvate da su još uvek živi. Budućnost za nas ne postoji.

„Mojsije, šta li ti smišljaš?“, pita me Miki i shvatim da sam se nakratko isključio iz razgovora o ljubavnici brata Miše Popovića, čoveka od koga sam pre nekoliko meseci otkupio većinski deo projektantskog biroa *Omega*, kompanije koja će mi u narednom poslu doneti ličnu i poslovnu satisfakciju.

„Jednom bratu je preoteo kompaniju, a sad verovatno smišlja kako da drugom otme ženu“, Kosta odgovori u svom šaljivom maniru aludirajući na damu za koju sam skoro komentarisao da bih voleo da je upoznam.

Naravno, ne pomene da me poznanstvo s Jelenom Popović interesuje isključivo zbog posla. Žena je ćerka bivšeg ministra finansija i odskoro je potpredsednica banke u kojoj jedan od Senkinih investicionih fondova ima deonice, a ja sam ovlašćen da upravljam svime što je posedovao nakon njegove smrti.

Upravo preko te banke sam obavio kupovinu *Omega* i ubrizgao dodatni kapital kako bih ušao u trku za projektovanje velikog naselja na Zlatiboru. Pošto još uvek čekam odgovor bogatog, ali opreznog Amerikanca i tek treba da rešim pitanje bankarske garancije, bilo bi sjajno imati prijateljicu na poziciji koja može da mi pomogne da posao završim onako kako sam zamislio – da ostanem nevidljiv sve dok ne odlučim drugačije.

„Kostiću, ovo nije vreme u kome treba razmišljati kurcem i ti to dobro znaš. Prvo, Mila ne sme da sazna ko stoji iza *Omega* sve dok projekat ne bude gotov, a još nije ni počeo. Takođe, Petar Marić treba da ostane uveren da je Popović taj s kojim sklapa posao. Dakle, Jelena Popović je važna karika u poslovnom lancu, a ja posao i zadovoljstvo nikad ne mešam.“

„Karika kojoj treba dodatna pažnja i malo podsticaja da bude prijemčivija za posao. Ipak je ona žena, Mojsije. Uostalom, ako tebe ne zanima intimno poznanstvo s njom, ja sam uvek raspoložen da joj ugrejem krevet. Već sam preduzeo mali korak u tom pravcu.“

„Šta si, jebote, preduzeo?!“, dreknem. „Zar nisam bio dovoljno jasan kad sam rekao da ne želim nikakvo eksponiranje bilo koga od nas pred ljudima koji su bitni za ovaj posao?“

„Opusti se! Znaš da je dotična gospođa na VIP listi mojih klijenata u *Fešn staru* i da je slaba na lepu odeću. Pre nekoliko dana poručila je *Diorovu* haljinu, a ja sam samo naložio da joj uz nju isporuče i prigodan nakit. Složićeš se da takav znak

pažnje može, a i ne mora, mnogo da znači. Svakako, daće joj do znanja da cenim poverenje moćnih i lepih dama.“

„Kosta je u pravu“, podrži ga Miki.

„A ti bi mogao konačno da nađeš ženu koja bi u tebi izazvala nešto više od potrebe za seksualnim pražnjenjem. Jasno je kao dan da su ti kurve odavno dosadile“, nadoveže se Pana. „Pritom ne mislim da to mora da bude ova koju Kosta predlaže.“

„Ta sigurno neće biti. Ne skupljam otpatke, a posebno ne iza braće Popović i savršeno mi odgovara status slobodnog strelca. Ako vam je do veza, samo izvolite! Ja sam ovakvim životom zadovoljan.“

Popijem viski na eks, iznerviran što se ponovo dotičemo teme o kojoj ne volim da razgovaram. U poslednje vreme previše biram, nijedna žena ne može da me zadovolji u potpunosti, pa sve ređe jebem, a moji razuzdani prijatelji veruju da je to zato što sam spreman da od žene tražim i dobijem više od pukog seksa.

Naravno, niko od njih ne razmišlja da bi ženi koja bi imala moć da zadrži moju pažnju malo duže trebalo uzvratiti na isti način. Međutim, nisam čovek za ljubav, a ne verujem da postoji pristojna žena koja je ne želi. Do sada nisam upoznao takvu. I ne verujem da hoću. Jer takve u ovom gradu nema.

PRVO POGLAVLJE

Moram da mu pomognem

sreda, 25. april 2012.

Čikago, SAD

Parkiram automobil u podzemnoj garaži svoje zgrade kada mi zazvoni telefon. Isključim motor i nervozno počnem da petljam po torbi. Prokleta sprava! Uvek se izgubi kada treba da mi je na dohvat ruke.

Odustanem i odlučim da ignorišem *I feel good* pozivnu pesmu. Ionako se ne osećam dobro. Ko god da je, javiću se kada stignem u stan. Iza mene je naporan dan u kojem sam morala da rešim mnoštvo poslovnih problema.

Izvadim ključ i sa suvozačevog sedišta uzmem kese u kojima su namirnice. Karen, moja najbolja prijateljica, dolazi večeras i odlučila sam da priprelim večeru. Otkad se udala ne viđamo se dovoljno. Zato se obe trudimo da svaki susret iskoristimo što kvalitetnije.

Pod kvalitetnim se do sada podrazumevao alkohol. Mnogo alkohola. Međutim, to više nije moguće jer je Karen trudna

i u najboljem slučaju sme da popije čašu vina. Planiram da se solidarišem s njom i zato sam kupila samo jednu bocu.

U hodniku ispred vrata spustim kese i počnem da otključavam, kad mi telefon ponovo zazvoni.

„Evo!“, zarezim na torbu dok razmišljam ko li je toliko uporan. Mamu i tatu sam čula pre nekoliko sati i tata je bio dobro. Antonio zna da se večeras nećemo videti, pa ostaje samo Karen. Možda joj je nešto iskrslo pa zove da otkáže?

Uvučem kese, saplićući se preko njih, i besno izručim sadržaj torbe na pod. Naravno, među prvima ispadne telefon.

Pogledam u ekran i vidim Petrovo ime. Malo je čudno što me zove jer je u Srbiji sada jedan sat posle ponoći. Praktično, sledeći je dan. Sednem na pod i javim se.

„Gde gori, dosado?“, pitam umesto pozdrava.

„Zašto se ne javljaš?“, Petar pita razdraženim glasom i malo se zabrinem. Obično je takav kad previše popije, ali otkad je s Milom primetila sam da manje pije.

„Tek sam ušla u stan. Nisam mogla da izvadim telefon jer sam nosila kese s namirnicama. Šta se desilo? Jesi li dobro?“

„Zvučim li dobro?“, pita umesto odgovora.

„Nemam pojma. Zvučiš kao da si pio. A sada reci šta si hteo jer žurim.“

„Nema veze. Ionako...“

„Petre, umorna sam i nervozna, a Karen mi dolazi na večeru za sat vremena. Večeru koju nemam spremljenu“, prekinem ga kako bih naglasila da nemam vremena za gubljenje. „Ako si me pozvao da igraš neku svoju igricu jer Mila spava, a ti piješ i dosadno ti je, zaboravi. Nađi drugu žrtvu ili idi spavaj.“

„Ne mogu da spavam. Zato i pijem. Ona je otišla, a ja pucam bez nje. Ne mogu ja ovo, Dubravka! Propao sam. Sutra ću da joj kažem. Da je ostavim. A ne znam šta ću posle toga.“

Petar frflja bez ikakvog smisla. Uopšte ga ne razumem.

„Polako, Petre, smiri se i prvo mi reci gde je otišla Mila.“

„Kući, kod njega... Ne znam.“

„Kod koga njega?“

„Vratio se po nju. Crna ruka Miline prošlosti i njen prvi ljubavnik. Želi je za sebe i želi *Kraljev grad*, a ja sam nemoćan. Svi smo nemoćni.“

„Mila te je prevarila?!“, pitam zgrožena onim što čujem. Ne mogu da verujem da sam se tako prevarila u proceni! Bila sam ubeđena da Mila obožava Petra.

„Nije i kaže da neće, ali ja joj ne verujem. Taj Mojsije je čisto zlo! Đavo koji je sa sobom doneo vatru da zapali sve do čega mi je stalo. Opasan je, Dubravka! Opasan i beskrupulozan! Uzeće mi sve! U stvari, već je uzeo.“

Čoveče, brat mi je potpuno prolupao! Naši razgovori obično teku lako. Oboje smo ekonomisti i, ako ne baratamo brojkama, služimo se kratkim i jasnim rečenicama. U našoj komunikaciji nema mesta za nepovezane razgovore kao što je ovaj koji upravo teče.

„Petre, daj, saberi se! Ako treba, idi pod tuš, hladan tuš, i malo razbistri misli. Ne mogu da pratim šta mi pričaš jer nemam pojma o čemu se radi.“

„Ne mogu pod tuš! Ne sada!“, zacvili očajno. „Čak me i on podseća na nju.“

„Okej, zaboravi tuš!“, unervozim se, ali se trudim da zvučim smireno i utešno. „Dovrši flašu koju sigurno imaš na stolu ispred sebe, dopusti da te alkohol onesvesti i čućemo se kada se probudiš. Biće sve u redu. Mila te voli. Sigurna sam u to. Vama ne može da se desi ništa strašno. Ona voli tebe i ti voliš nju. Dok budeš pio ponavlaj to u sebi.“

„Ne pomaže marićevski optimizam, Dubravka! Ne pomaže ljubav! Ne pomaže ništa!“

Sa svakom novom reči, sve više je očajan. Moram neka-ko da ga smirim i da prekinem vezu. Bojan Delić sigurno zna šta se dešava. On nam je prijatelj od detinjstva, Petrov najbolji prijatelj, i znam da ću od njega dobiti suvisle odgovore.

„Molim te, pokušaj ovo što sam rekla. Videćeš, sutra će sve biti bolje. Moram da idem, dušo. Karen samo što nije stigla, a ja i dalje sedim na podu među hrpom namirnica.“

Lažem uverljivo iako više ne razmišljam o večeri. Naručiću nešto. Moram da prekinem jer treba da čujem Bojana. Što pre!

„Izvini. Morao sam da te pozovem. Nisam hteo da ti kažem, ali morao sam... Očajan sam...“

„U redu je. Zaboga, koga ćeš da pozoveš kada ti je teško ako ne mene?! Sve će se srediti, videćeš.“

„Nemoj da kažeš Veri i Đorđu da je sve otišlo dođavola. Ne želim da se nerviraju.“

„Ne brini sada o mami i tati. Naravno da neću da im kažem. Idi da spavaš! Čućemo se kada se probудиš.“

„Dobro“, kaže i prekine vezu. Napokon!

Drhtavim prstima pretražujem imenik. Kasno je, ali moram da pozovem Bojana. Nešto je ozbiljno loše jer moj brat nikada nije zvučao ovako. Znam da voli Milu, mislim da i ona voli njega, ali ne znam šta se dešava.

Bojan se javi tihim, pospanim glasom.

„Hej, otkud ti?“, pita me.

„Jesam li te probudila?“

„Nisi, udubio sam se u čitanje nekih dokumenata. Nemam pojma koliko je sati.“

„Ne bih da te ometam, ali ti jedino možeš da mi kažeš šta se dešava. Petar je sada zvao i ozbiljno sam zabrinuta.“

„Znači, rekao ti je?“

„Osim da više nije s Milom, a i za to ne znam pravi razlog, nije mi rekao ništa. Trabunjao je o Milinoj prošlosti i nekom ljubavniku đavolu, crnoj ruci njene prošlosti. Pijan je i priča nepovezano.“

„Uh! U velikom smo sranju, Dubravka. Razumi ga.“

„Hoću, ali kad čujem o čemu se radi. Nemoj me i ti držati u neizvesnosti, Bojane.“

„Vidiš, prošle nedelje se pojavio muškarac iz Miline prošlosti. Neću ti objašnjavati detalje, ali ispostavilo se da on stoji iza *Omego*, kompanije u kojoj Mila radi i koju smo angažovali za projekat *Kraljevog grada*. Hoće da uđe u projektno finansiranje i da deli profit s nama. Pored toga, želi da se vrati u Milin život. Iako Petar veruje da to radi jer želi Milu za sebe, ne mislim da je to razlog. Istina je da joj je on prvi ljubavnik, ali je isto tako jedan od najbližih prijatelja Milinog oca i strica. Petar je pukao pod pritiskom, Dubravka. Prvo je jedva saznao o kome se radi jer nije želeo da pita Milu. Kad je napokon došao do magičnog imena, angažovali smo desetine ljudi da iskopaju o njemu nešto što bi nam dalo oružje za borbu, ali nismo našli ništa. Za sutra je dogovoren sastanak u *Omegi* i ubedio sam Petra da idem umesto njega. Postoji još jedna opcija, verovatno poslednja, da pokušamo da se nekako izvučemo. Petar je doneo odluku da odustanemo od ugovora s *Omegom*, pa šta bude. Ako ovo sutra ne upali, iskreno, mislim da neće biti ništa dobro.“

„Ko je taj muškarac?“, pitam oprezno. Ovo je stvarno ozbiljan problem! A ja tek sada saznajem!

„Zove se Dejan Mojsilović. Nadimak mu je Mojsije i mnogo je moćan. Ovde važi za kralja kocke, ali ne bi verovala kad bih ti rekao šta sve taj čovek poseduje.“

„A znate li šta je tačno spreman da uradi da dobije ono što hoće?“

„Ne, ali nezvanične priče koje sam čuo kažu da je Mojsije nemilosrdan lik i da ne preza ni od čega kad nešto želi.“

„To znači da je Petru ugrožen život! Bojane, zašto me nisi pozvao? O čemu si mislio?!“

Odmah se pokajem što vičem na njega, a nemam nikakvo pravo na to jer Bojan nije Petrova dadilja. Budala od mog brata trebalo je da zna da je u opasnosti. Tek mi je sada jasno koliko je očajan kada ne mari za sopstveni život.

„Misliš li da ga nisam upozorio da ne izaziva sudbinu? Ne sluša me. Nikoga ne sluša! Mila je ključ svega, a on ju je odbacio. Jasno mi je da ga je ljubomora ophrvla i da teško podnosi ovu situaciju, ali poslednja dva dana potpuno je potonuo. Umesto da prigrlj njenu ljubav i upotrebi je u borbi protiv Mojsija, on se predao. Gurnuo je od sebe i planira da je skloni s projekta *Kraljevog grada*. Koji bi normalan čovek uradio tako nešto ženi koju voli i koja voli njega?“

„Već si odgovorio na to – ljubomorna i očajna budala.“

„Kako god, nagovorio sam ga da sutra ode kod Mile da otvoreno porazgovaraju. Nadam se čudu, odnosno nadam se da će ga susret s njom naterati da promeni mišljenje. Mojsije silno želi da ona radi na projektu i Petar samo zbog toga hoće da je skloni.“

„Ma kakvo čudo, Bojane?! Petar je potpuno poludeo i neko mora da ga urazumi kako bi počeo da traži pravo rešenje, a ja u telefonskom razgovoru ne mogu da uradim ništa. Zato ću doći u Srbiju prvim letom za koji uspem da rezervišem kartu.“

„Nemaš pojma koliko mi je drago što te je konačno pozvao. Ja sam nekoliko puta bio na ivici da to učinim, ali mi je pretio da ću tim pozivom ozbiljno ugroziti naše prijateljstvo.“

U Bojanovom glasu osetih nadu.

„Ne pominji mu da ću doći i paziti na njega, molim te.“

„Veruj mi, samo to i radim poslednjih dana. Svi poslovi nam stoje. Sve stoji. Petar je neupotrebljiv. Mnogo pije, a kombinacija alkohola i nemoćnog besa potpuno ga je izbacila iz koloseka.“

„Samo preguraj još jedan dan, molim te“, opet ponovim. „Čim stignem, pokušaću da ga nagovorim da ispravi brljotine.“

„Znam i već mi je malo lakše. Ti možeš da utičeš na njega da popravi odnos s Milom, a to je, već sam rekao, ključ svega.“

„Hvala ti. Neću te više zadržavati jer treba da rezervišem kartu i da naručim večeru. Karen mi uskoro dolazi, a neću stići ništa da spremim. Pozdravi svoje i Mariju. Vidimo se ubrzo, Boki.“

„Hvala ti. Pozdravi Karen i reci joj da mi je i dalje žao što se nije udala za mene“, nasmeje se da nas malo razvedri.

„Videću u kakvom je raspoloženju trudnica. Takva izjava može da je rasplače. Znaš da je bila silno zaljubljena u tebe“, prihvatim šalu.

Kad prekinem vezu odlučim da odmah krenem u akciju. Ima li boljeg bega od sopstvenih problema od onog kada juriš da rešavaš tuđe?

Ja sam žena sa dva propala braka iza sebe, nikada do sada nisam iskusila pravu ljubav, ali učiniću sve što je potrebno da moj brat ne ostane bez svoje.